

HỒI 100

Mỹ Nhân Như Ngọc

Mùi bánh bốc lên thơm ngào ngạt. Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng, rồi lại nhìn loại bánh quái dị mới sáng tạo ra đang cháy xèo xèo trong chảo, hai hàng lông mày nhướng lên đặc ý, thế nhưng khi gã dùng xẻng xúc lên thì chiếc bánh đang bốc hơi ngào ngạt ấy lập tức vỡ tan ra làm bốn năm mảnh. Hai gã chỉ biết nhìn nhau cười khổ, dở khóc dở cười. Hai gã đã tốn công cả một buổi chiều, đến giờ mặt trời đã khuất sau rặng núi xa xa ở phía trời tây, vậy mà một cánh bánh cũng làm không ra. Khổ nhất là Lương Khiêm, Phúc tử và Lan Cô đều đã mấy lần phải người tới nhắc nhở bọn gã, khiến hai gã càng thêm khẩn trương lo lắng. Vấn đề làm bánh này xem ra còn khiến bọn gã đau đầu hơn cả câu đố về Loan Loan.

Khấu Trọng nói: “Chi bằng dứt khoát lấy cái này làm nhân bánh, rồi lấy mì thay cho bột đậu bọc bên ngoài, sau đó thêm vùng và trứng gà phết lên trên, cho vào chảo nướng, đảm bảo vừa thơm vừa ngon”.

Từ Tử Lăng lầu bầu nói: “Vậy thì có khác gì Tô Nhi Ấn bình thường chứ? Hay là chung lên? Như vậy vừa thơm vừa không tổn hại mùi vị”.

Lúc này Lan Cô lại đến, thị cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Trong đó là gì vậy? Rốt cuộc là các ngươi làm bánh hay là nấu cháo đấy?”.

Khấu Trọng đang đầy một bụng tức, liền quay sang trừng mắt nhìn Lan Cô một cái, khiến thị cảm thấy ớn lạnh toàn thân, khẽ run lên một cái, ngoan ngoãn cúi đầu đi ra ngoài như một con gà bại trận. Khấu Trọng thu nhiếp tâm thần nói: “Hay là chúng ta lần lượt dùng bốn cách hấp, rán, trần, luộc làm bốn loại bánh khác nhau, chỉ cần có một loại khiến bà nương quý đó thấy ngon, là chúng ta có thể vẫn hồi lại thể diện rồi? Cứ nghĩ đến bà nương Lan Cô đó là ta lại cảm thấy trận này chúng ta tuyệt đối không được phép thua”.

Từ Tử Lăng đồng tình nói: “Vậy để ta làm ra một loại bánh rán độc đáo đặc sắc mùi vị thơm ngon trước, ba loại kia thì ngươi tự nghĩ cách lấy đi”.

Lúc này Tiểu Quyên lại đến, hai gã vội vàng chạy tới nhờ ả đi thu xếp nguyên liệu.

oOo

Hai gã mệt nhọc ngồi phệt xuống, bốn loại bánh mới cuối cùng cũng xuất thế. Tiểu Quyên vỗ tay hoan hô, cầm khay bánh bung đi: "Ta mang đi cho Phúc đại tử. Ôi! Thơm quá! Chỉ nhìn đã biết là rất ngon rồi".

Hai gã vội nhẩy dựng lên, một tả một hữu đi sát bên Tiểu Quyên ra ngoài. Tiểu Quyên dừng bước ngạc nhiên hỏi: "Các người làm gì vậy?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Thứ chân quý thể này, không có chúng tôi hộ tống làm sao được. Không may giữa đường bị người khác cho thêm thứ khác vào, không phải chúng tôi hết đời hay sao?".

Tiểu Quyên cười khúc khích nói: "Có lồng che lại rồi mà, người khác làm sao giở trò được chứ, mới lại làm gì có kẻ nào có gan đó? Có điều nếu hai người muốn đi chơi khắp nơi một phen thì cứ đi theo người ta cũng được".

Chợt một bóng người loáng lên hiện ra trước mặt, Lương Khiêm đứng chặn ngay trước mặt ba người, tỏ vẻ không vui nói: "Ta còn chưa thử qua làm sao có thể dâng lên được?".

Tiểu Quyên uốn ngực nói: "Đây là do Phúc đại tử phân phó, bánh làm xong phải dâng lên cho trường chủ nếm thử ngay lúc còn nóng, không liên quan đến Lương phó tổng quản ngài".

Lương Khiêm hiển nhiên rất úy kỵ Phúc đại tử, nghe vậy liền ngậy người ra. Thanh âm của Lan Cô chợt vang lên bên cạnh: "Hai tên tiểu tử các người đã quên quy củ rồi sao? Ai cho các người đi lung tung như vậy?".

Từ Tử Lăng điềm nhiên nói: "Chúng tôi chính là những người tôn trọng quy định nhất, hiện giờ có Tiểu Quyên tử dẫn đường, đâu thể xem là đi bừa được chứ?".

Ba người hiển ngang ngẩng đầu bước đi, để lại Lan Cô và Lương Khiêm sắc mặt hằm hằm tức tối ở phía sau. Nơi ở của trường chủ Thương Tú Tuần là Phi Điều Viên, nằm ở trung tâm của tòa nội bảo này, do hơn ba mươi gian phòng khác nhau hợp lại mà thành, bốn phía đều có tường cao và chòi canh, kiến trúc rất kiên cố vững chắc. Hai gã đi theo Tiểu Quyên vào từ cửa sau, đi qua một đạo hành lang ngoắt ngoéo, dọc đường cây cối tầng tầng lớp lớp, bài trí hài hoà, khiến cho nơi này không những không mất đi vẻ hùng vĩ mà còn thêm phần phong nhã. Điểm đặc biệt nhất là trang viên này được xây trên vùng đất cao, dãi mắt nhìn ra

có thể thấy được toàn bộ cảnh quan của Phi Mã Mục Trường trải dài ra trước mắt, dưới ánh sáng của vầng trăng mới mọc, khung cảnh an tĩnh một cách lạ thường.

Những nữ tỳ gia bộc gặp ba người bọn Khấu Trọng, đều đưa mắt nhìn hai gã với vẻ ngạc nhiên, nhưng thấy có nữ tỳ thân cận của trường chủ là Tiểu Quyên dẫn đường, trên người hai gã lại đang mặc trang phục của sư phụ trong nhà bếp, biết là người mới đến, nên cũng không ai can thiệp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không phải là chưa từng thấy qua đình đài lầu các hoa lệ, nhưng kiến trúc nơi này quả thật hết sức tân kỳ, những phù điêu tinh mỹ khắc trên xà nhà và cột cộng với những hình vẽ hoa lệ trên tường hành lang, tạo nên cảm giác sâu thẳm, kết hợp với khu viên lâm bên ngoài, khiến cho người ta cảm thấy hết sức u tĩnh. Ba người đi qua cửa lớn, cửa nhỏ, rồi lại đi vào hành lang, qua sân, cuối cùng Tiểu Quyên dẫn hai gã đến một căn phòng khách nhỏ xinh đẹp, đặt khay bánh lên bàn rồi nói: "Hai người ngồi ở đây một lát, ta đi thông báo cho Phúc đại tỷ".

Sau khi Tiểu Quyên đi ra, Từ Tử Lăng thật thà ngồi xuống, còn Khấu Trọng thì đi xung quanh nhìn đảo dác, thấy ở cửa sổ phía tây có một căn nhà, liền bước tới quan sát, thì ra là một gian thư phòng. Gia cụ trong phòng đều đóng bằng hồng mộc, trên bàn có đặt văn phòng tứ bảo, giá sách cạnh tường bày đủ thứ đồ cổ, dưới ánh sáng của ngọn cung đăng, có thể nhìn thấy trên tường còn treo một đôi liễn, bên trên có viết: "Ngũ luân chi trung tự hữu lạc thú, lục kinh dĩ ngoại biệt vô văn chương". Trong phòng sáng đèn nhưng lại không thấy có người nào.

Khấu Trọng quay lại ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng: "Vị trường chủ này chẳng những là một người tao nhã, mà cơ hồ còn có chút học thức nữa, có điều lại có vẻ là người chỉ biết cô độc tự thưởng thức một mình, hy vọng nàng ta không xấu xí giống như Trác Kiều hung dữ kia!".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ bức mình nói: "Trời sinh tướng mạo xấu đâu phải là tội ác, tao ngộ của Trác Kiều rất đáng thương, tốt nhất ngươi đừng lấy nàng ta ra làm trò đùa nữa".

Khấu Trọng gật đầu tỏ vẻ ăn năn: "Đúng vậy! Là ta không đúng!".

Từ Tử Lăng động dung nói: "Đây có lẽ là một điểm mạnh của ngươi, chính là biết nhận lỗi sửa sai, hơn thế nữa còn có thể học tập từ trong những sai lầm đó của mình, gần đây ngươi thích nói nhân nghĩa đạo đức, có phải chính là vì hay bị ta chỉ trích ngươi quá tư lợi hay không?".

Khấu Trọng lưỡng lự nói: "Tên tiểu tử này lại chọc ta rồi!".

Từ Tử Lăng nhìn khu vườn tràn ngập ánh trắng ngoài cửa sổ, mỉm cười nói: "Người nói đúng lắm, Thương Tú Tuần này tuyệt đối không phải một nữ tử tầm thường, chỉ nhìn cách sắp xếp giả sơn kỳ thạch, mai vàng, ba tiêu, tử đằng, quế hoa vô cùng xảo diệu, giống như một bức tranh lập thể bày ra trước mắt, khiến cho người ta phải trầm trồ thán phục là biết nàng ta cao minh nhường nào rồi".

Khấu Trọng cười cười nói: "Nàng ta còn rất biết ăn ngon nữa". Sau đó gã ngả người ra trước, cười khi khi nói: "Nếu nàng ta đẹp như Đơn Uyển Tinh, Từ gia người liệu có nghĩ lại không, với nhân phẩm võ công của người, có lẽ không khác gì lấy đồ trong túi đâu? Hắc...".

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Tốt nhất là ta lấy cả Đơn Uyển Tinh lẫn Thương Tú Tuần một lượt, như vậy thì lúc người đánh dẹp thiên hạ, muốn binh khí có binh khí, muốn chiến mã có chiến mã rồi".

Khấu Trọng bị Từ Tử Lăng nói trúng tim đen, đuôi cáo lộ ra, hai mắt sáng rỡ: "Hảo chủ ý! Ôi da!".

Từ Tử Lăng dậm mạnh lên đùi gã một cái, cười hắc hắc nói: "Giờ thì người biết cái gì gọi là Loa Hoàn Kinh rồi chứ? Hà, lẽ nào ta lại vô đạo đức như là tên tiểu tử người chứ?".

Tiếng bước chân vang lên bên tai hai gã. Cả hai liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Thì ra lúc tiếng bước chân vang lên, người kia đã ở bên ngoài hành lang của gian khách sảnh nhỏ này rồi, khoảng cách chỉ còn không đầy hai trượng. Như vậy có nghĩa là, người kia đến gần trong phạm vi hai trượng, bọn gã mới bắt đầu nảy sinh cảm giác. Đương nhiên đây không phải là tiếng bước chân thân thuộc của Tiểu Quyên, ả nữ tỳ khả ái này hôm nay đã đến căn phòng làm bánh của hai gã không dưới hai mươi lần, tiếng bước chân tự nhiên đã ăn sâu vào tiềm thức của hai gã. Khinh công của người này tuyệt đối không dưới Phó Quân Du.

Hai gã tóc gáy dựng ngược nhìn ra cửa, thầm nhủ nếu là Phó Quân Du đến đây thì thật là hồng phúc. Tiếp đó bốn con mắt của cả hai cùng lúc sáng bừng lên. Một nữ lang thần thái cao ngạo, mái tóc dài đen tuyền xoã xuống bờ vai như một dòng thác, nàng đẹp tới mức dị thường, hầu như có thể so bì với Loan Loan bước vào trong phòng, dáng vẻ dường như chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của hai gã. Phong cách trang điểm thanh nhã nhẹ nhàng càng làm gương mặt xuất chúng và làn da phơi nắng ánh lên màu đồng của nàng thêm nổi

bật, tràn đầy vẻ khỏe mạnh và sức sống thanh xuân. Đôi mắt của nàng đẹp mà sâu thẳm, hai hàng lông mày rậm càng làm đôi phụng nhãn ấy thêm phần thần bí.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cứ ngây người ra nhìn, nàng không lý gì đến hai gã, tự nhiên bước tới bên bàn ngồi xuống, đưa cánh tay ngọc ngà ra nhắc chiếc lồng che lên, liếc nhìn một cái, chun cái mũi nhỏ hít một hơi rồi nói: "Hương vị tầm thường, nhưng hình dáng thì rất đặc biệt, bởi vì trước nay ta chưa từng thấy món bánh nào xấu xí như vậy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó luống cuống đứng dậy, cúi mình thi lễ nói: "Trường chủ! Xin thứ tội vô lễ!".

Thương Tú Tuần không thèm liếc nhìn hai gã lấy một cái, chậm rãi nhón tay lấy một miếng bánh đưa lên chiếc miệng nhỏ xinh, cẩn thận dùng hàm răng trắng như bạch ngọc cắn nhẹ một miếng, từ từ thưởng thức. Hai gã khẩn trương nhìn cử động nhẹ nhàng của quai hàm nàng, thế nhưng một lúc lâu sau khi nàng đã hoàn toàn ngừng nhai, vị tuyệt sắc giai nhân này vẫn không lên tiếng, cũng không thèm ngẩng mặt lên nhìn bọn gã.

Nàng không nói chuyện, hai gã nào dám lên tiếng hỏi. Không phải vì hai gã không có đảm lược, mà là bọn gã sợ biết được đáp án, đặc biệt là khi nghĩ đến bản mặt đáng ghét của Lan Cô. Trong giây phút tựa như sinh tử đại chiến ấy, nàng chợt lộ ra một nụ cười như trăng sáng vén mây mờ, đảo đôi mắt long lanh nhìn hai gã, gật đầu nói: "Cũng coi như có thể ăn được, tuy không phải thượng phẩm, nhưng rất có sáng tạo, hơn xa lũ người chỉ biết giữ quy củ tự xưng là thần bếp kia. Ngồi xuống cho ta!".

Hai gã thầm kêu may mắn, vui vẻ ngồi xuống đối diện với nàng. Thương Tú Tuần đảo mắt nhìn hai gã một lượt, ánh mắt sắc bén không hề đơn giản của nàng cứ nhìn chằm chằm khiến cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng đều cảm thấy có chút không tự nhiên cho lắm. Bọn gã đều đã thu liễm chân khí vào trong nội thể, khiến thần quang không xạ ra ở song mục gây bại lộ thân phận.

Thương Tú Tuần hơi nhíu mày, khiến vầng trán thanh tao hiện lên một nếp nhăn mờ mờ, tỏ vẻ không hiểu hỏi: "Các ngươi tuyệt đối không phải hạng người làm công việc này đúng không?".

Khấu Trọng giật mình sức tỉnh, thầm than "tiền nữ lợi hại", gật đầu đáp: "Trường chủ thật lợi hại, làm bánh đúng thật chỉ là nghề tay trái, còn buôn muối mới là nghề nghiệp chính của chúng tôi".

Thương Tú Tuần che miệng cười khúc khích, một lát sau mới hạ tay xuống, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Khấu Trọng vậy, vừa cười vừa nhìn gã một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Con người người thật dí dỏm, làm cho ta cũng phải thất lễ nữa, chỉ cần dựa vào điểm này, mỗi tháng ta có thể cho hai người mỗi người nửa lạng hoàng kim rồi, thế nào? Không có vấn đề gì chứ? Như vậy cũng không kém lợi nhuận đi buôn muối là bao nhiêu, đúng không?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy bất ngờ, vừa không ngờ Thương Tú Tuần lại sáng khoái như vậy, càng không đoán được làm sư phó trong nhà bếp lại có thu nhập cao đến vậy, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kỳ cổ quái”.

Thương Tú Tuần không đợi bọn gã trả lời, lại nói tiếp: “Mấy ngày tới đây ta sẽ có rất nhiều khách nhân, hai người các người cũng giống như mấy cái bánh này vậy, ngoại mạo cũng tạm được, chỉ là thiếu chút thần quang mà thôi, có điều ta cũng không để ý điều này, khi có yến tiệc các người sẽ ra chiêu đãi khách nhân cho ta, hoặc giả ta sẽ gọi các người ra giải thích cách làm thứ bánh quái dị này”.

Hai gã chỉ đành gật đầu đáp ứng. Thương Tú Tuần vươn người lười nhác đứng dậy. Hai gã vội vàng cung kính cúi người tiễn hành. Thương Tú Tuần quay người bước ra cửa, chậm rãi nói: “Mục trường có quy củ của mục trường, kẻ nào phạm lỗi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, cả nhị chấp sự cũng không bảo vệ được các người đâu. Chuyện này đại quân gia sẽ nói rõ hơn với các người”. Nói đoạn không quay đầu lại mà bước đi luôn.

Hai gã tròn mắt nhìn nhau. Sau khi khẳng định nàng đã đi khỏi, Khấu Trọng mới thở hắt ra một hơi nói: “Mỹ nhân này vừa đẹp vừa lợi hại, người thấy nàng ta có nhìn ra chúng ta không?”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Chuyện này khó nói lắm, nhưng bà nương này đích thực có thể làm cho bất cứ nam nhân nào cũng phải chết mê chết mệt”.

Khấu Trọng gật đầu đồng cảm: “Nàng ta đúng là được trời cao ưu đãi, chẳng những có dung mạo tuyệt thế, phong thái quyến rũ mà không lộ ra vẻ lẳng lơ, lại còn cả tài phú, quyền lực, võ công, không thứ gì là không có nữa! Hắc! Người có hứng thú không?”.

Từ Tử Lăng bực tức nói: “Người tự mình động tâm thì kệ người, nói ra những lời này làm gì, có tin là ta đánh người một trận hay không?”.

Khấu Trọng chán nản ngồi xuống: “Vì Tống Ngọc Trí mà ta đã mất tư cách theo đuổi nàng ta rồi. Đây có lẽ chính là cái giá rất đắt mà ta buộc phải trả ra để tranh lấy thiên hạ này đấy!”.

Tiếng bước chân quen thuộc lại vang lên ở phía đầu hành lang, Tiểu Quyên vui vẻ lướt vào mang theo một làn gió thơm mát, mừng rỡ nói: "Trường chủ đồng ý nhận hai người rồi! Bây giờ ta sẽ dẫn các người đi gặp đại quản gia!".

oOo

Tiểu Quyên dẫn hai gã đến cửa lớn của phủ quản gia, ra hiệu cho hai gã dừng lại, rồi một mình bước vào bên trong, cung kính nói với người ngồi trong đại sảnh: "Đại quản gia, hai vị sư phụ đến rồi!".

Hai gã liếc mắt nhìn trộm vào trong, chỉ thấy khói bay mù mịt, chẳng những có khói từ ống khói thổi ra, còn có cả khói từ mấy chiếc lò trầm hương đặt ở các góc phòng, tạo thành một thứ mùi vị đặc biệt tràn ngập khắp gian đại sảnh. Một vị nam tử đầu hói thân hình khô vữa đang dựa người thoải mái trên chiếc thái sư ỷ, sau lưng là hai nữ tỳ xinh đẹp đang giúp y đầm bóp. Vị đại tổng quản của Phi Mã Mục Trường này tay cầm ống khói nhả khói mù mịt, dáng vẻ tự đắc dương dương, đầu ngẩng cao nhìn lên trần nhà, nhàn tản nói: "Tuổi còn trẻ mà đã có tay nghề khiến trường chủ vừa ý rồi, thật là hiếm có!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ đành cúi đầu lắng nghe, thầm nhủ người này còn biết làm dáng hơn cả trường chủ Thương Tú Tuần nữa. Nhìn từ bên cạnh, vị đại tổng quản này niên kỷ có lẽ chừng trên năm mươi, mũi thẳng, môi trên hơi cong, còn môi dưới lại hơi vểnh một chút, khiến cho khuôn mặt y trở nên rất có mỹ lực, tỏ rõ y là một người có cá tính mạnh và rất tự tin.

Thương Chấn lâm bẩm như đang nói với chính bản thân mình: "Vào mục trường này làm việc thì phải tuân theo quy định của mục trường, kẻ nào phạm quy, sẽ tùy theo mức độ mà trừng phạt, hai người đã hiểu chưa?".

Hai gã vội vàng gật đầu lia lịa. Thương Chấn đưa mắt nhìn hai gã một lượt, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, ho khan một tiếng nói: "Chúng ta rất ít sử dụng người ngoài, có điều lần này tình hình tương đối đặc biệt, lại có Liễu nhị chấp sự giới thiệu các người, ta cũng không có gì để nói cả". Y ngưng lại một chút rồi quay sang trừng mắt nhìn hai gã, song mục sáng rực hàn quang: "Hiện giờ tuy các người đang mặc y phục có thêu biểu tượng của Phi Mã Mục Trường chúng ta, nhưng vẫn không được xem là người của mục trường, trừ phi trong ba

năm liền các người không vi phạm quy củ, lại có người ở cấp chấp sự giới thiệu, và được trường chủ phê chuẩn, bằng không thì vẫn là người ngoài, đã hiểu chưa?”.

Chỉ cần nhìn ánh mắt sắc bén của y cũng biết nội công của họ Thương này đã đạt tới cảnh giới của nhất lưu cao thủ, chẳng trách mà Phi Mã Mục Trường đến giờ vẫn có thể an nhiên đứng ngoài những phân tranh của thiên hạ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chỉ biết gật đầu, vâng dạ.

Thương Chấn lại ngẩng mặt lên trần nhà, hút một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra một làn khói nhạt: “Ngoại nhân thì phải giữ quy tắc của ngoại nhân, đầu tiên là không được tư thông với bất cứ nữ tử nào trong mục trường. Nếu cần nữ nhân, thì những ngày nghỉ các người có thể đến các kỹ viện ở thôn trấn phụ cận giải quyết, bằng không thì ta sẽ thiến. Đã nhớ chưa?”.

Tiểu Quyên đứng cách hai gã không xa, cúi đầu im lặng, hai tai đỏ bừng lên. Hai gã thì hết sức lúng túng. Thương Chấn chẳng hề để ý, chậm rãi nói tiếp: “Trừ phi là có phê chuẩn đặc biệt không thì bình thường các người không được rời khỏi nội bảo, còn những quy định khác Lương Khiêm sẽ nói kỹ hơn sau. Giờ thì lui đi!”.

oOo

Sau khi báỉ kiến Lương Khiêm, trở về phòng của hai gã thì cũng đã là đầu canh một, Tiểu Quyên giờ mới vui vẻ tạm biệt hai gã, trở về phủ trường chủ. Khấu Trọng đưa tay lên ngửi ngửi, rồi lại dí mũi vào ngửi người Từ Tử Lăng, sau đó đề nghị: “Chúng ta toàn là mùi dầu mỡ, lại còn phải ngủ chung một giường nữa, làm sao mà ngủ được chứ. Hay là đi tắm bà một một trận cho mát, dù sao thì trong gia pháp cũng không có điều lệ nào cấm ngủ dậy muộn cả, tắm xong rồi thì ngủ bà nó đến giữa trưa cho bỏ”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Nhưng nhà tắm ở đâu chứ? Bây giờ mọi người đều đã yên giấc cả rồi, muốn tìm người để hỏi cũng khó nữa”.

Khấu Trọng nói: “Ta vừa thấy một số căn phòng vẫn còn ánh đèn, hơn nữa nhà tắm chắc cũng không xa đây lắm đâu, chúng ta cứ vừa đi vừa hỏi là được. Hắc, cứ coi như là luyện tập tìm kiếm Dương Công Bảo Khố đi!”.

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng phải đồng ý, hai gã tìm lấy mấy bộ quần áo sạch rồi mò mẫm ra khỏi phòng. Cả khu nhà vắng lặng không người, trừ căn phòng của hai gã thì các gian khác đều đã tắt đèn tối om, có một số gian còn vang lên tiếng ngáy đều đều nữa. Cũng may là ở các góc hành lang và chỗ ra vào đều có đèn lồng chiếu sáng. Trên trời sao sáng lấp lánh, nhưng vẫn chưa thấy vầng nguyệt xuất hiện. Ở phía mục trường vang lên tiếng ngựa, tiếng cừu, thi thoảng lại có tiếng chó sủa oắc oắc, tạo nên một không khí rất đặc sắc mà chỉ riêng sơn thành mới có.

Khấu Trọng lại vận dụng tài năng địa lý thiên bẩm của mình tính toán: "Phía tả chính là Phi Mã Viên của trường chủ, sau lưng là Trù Lâu, bên hữu là hậu sơn, chỉ có lối ra trước mặt chúng ta đây là không biết dẫn đi đâu, muốn thử thì phải thử phía này trước".

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe rồi nói: "Nhưng phía hậu sơn lại có tiếng nước chảy róc rách, ít ra thì cũng có suối nước hay ao hồ nhỏ gì đó, theo ta thể tốt hơn là cứ đi mò mẫm mà không biết gì, chẳng may phạm phải những điều cấm kỵ ở đây, phải ăn côn trùng hay roi da thì lỗ vốn lắm".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Xem ra người thích hợp làm nô tài hơn ta, ta thì chưa từng nghĩ qua sẽ bị ăn côn trùng hay là roi da gì cả, hà..."

Hai gã vừa lầm bầm đùa giỡn, vừa rón rén bước về phía hậu sơn. Sau khi đi qua cánh cửa hình bán nguyệt, hai gã mới biết nơi này có một hoa viên, tuyệt nhất là có một con đường có mái che nối thẳng vào trong vườn, tạo thành một cảnh đẹp hết sức đặc sắc, bên trái còn có một hồ sen, giữa hồ có một toà lục giác đình, nối với bờ bằng một chiếc cầu nhỏ. Mặt trăng hiện ra nơi góc trời bên phải, rải xuống nhân gian u tĩnh những tấm màn sáng nhàn nhạt lấp lánh ánh bạc, khiến cho cảnh sắc càng thêm mê người.

Hai gã quên cả đi tắm, đứng ngây người ra ngắm cảnh. Khấu Trọng ngửa mặt nhìn vách núi dựng đứng phía sau hoa viên, trên đó những cây tùng lâu năm mọc trên vách đá không ngừng rung rinh như đang khiêu vũ với gió, không khỏi thở dài tán mỹ: "Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên ta có cảm giác muốn ẩn thế lánh đời. Hà... sức ảnh hưởng của nơi này thật lớn".

Từ Tử Lăng đồng cảm nói: "Người xây dựng hoa viên này nhất định phải là cao thủ trong nghề, ta thấy dù là ngự hoa viên của Dương Quảng cũng không có thứ cảm khác khiến người ta phải tâm mê thần loạn như nơi này.

Khấu Trọng thúc nhẹ một cái vào người gã, cười cười nói: "Người nhìn dòng suối nhỏ kia xem, ta thấy nhất định là được khơi nguồn từ trong núi ra đó. Hay là chúng ta thử đi tìm đến đầu nguồn, sau khi tắm rửa sạch sẽ rồi thì lên Lục Giác Đình ngắm trăng. Hà... thật là sáng khoái!".

Tâm tình Từ Tử Lăng cũng rất tốt, nghe gã nói vậy liền lập tức bước đi. Bọn gã cứ nhàn tản đi trên hành lang, hai bên đường cây cối sum xuê, vượt qua một rừng trúc thì liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Thì ra nơi tận cùng của đường hành lang này là một toà phương đình nhỏ, đối diện với vách đá trăm trượng, gần đó là một thác nước đổ từ trên cao xuống, khí thế bức nhân. Nếu không phải có rừng trúc cách biệt, ở trong viện nhất định cũng có thể nghe được tiếng thác đổ ầm ầm.

Hai gã ngẩn người ngắm nhìn khung cảnh hùng tráng trước mắt. Bên trái có một con đường lát đá trắng, nối thẳng đến phương đình, dọc theo bên đường là hai hàng cây rậm rạp mọc ven theo vách núi, gây cho người ta một cảm giác chỉ muốn đi sâu vào thám hiểm. Hai gã vừa đi, vừa ngắm cảnh, rẽ tả ngoặt hữu, đột nhiên không gian trước mắt mở rộng, sát bờ đá có một căn tiểu lâu hai tầng, hình thể hiểm yếu phi thường. Lúc này trên lầu hai vẫn còn sáng đèn, hiển nhiên trên lầu chẳng những có người sống, mà giờ này người đó vẫn còn chưa đi nằm.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đầu ngó ở cuối đường lại có một căn lầu thế này, đang định quay đầu đi về thì chợt nghe một giọng nam nhân già nua vang lên bên tai: "Quý khách đã tới, sao không lên đây gặp lão phu một lần!".

- o O o -